

Agatha Raisin ja
**TUUUTU
TUUP**

Inglise keelest tõlkinud Mall Pöial

Originaali tiitel:

M. C. Beaton

Busy Body. An Agatha Raisin Mystery

St. Martin's Minotaur New York

St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010

Copyright © 2010 by M. C. Beaton

Toimetanud Lea Arme

Kujundanud Villu Koskaru

Tõlge eesti keelde © Mall Pöial ja Tänapäev, 2021

ISBN 978-9916-17-024-3

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

1. PEATÜKK

Agatha Raisin, keskealine detektiivbüroo omanik Inglismaal Cotswoldis, avastas, et armastus eksabikaasa James Lacey vastu on enam-vähem lahtunud, ning võttis nõuks järgmisel ideel sarvist haarata.

Viimased kaks aastat oli Agatha kindlameelselt üritanud korraldada täiuslikke jõulupühi, teha teoks Dickensi-aegset unistust, kuid tulemusteta. Nii otsustas ta seekord jõulude eest põgeneda ja veeta pika puhkuse Korsikal. Tema asetäitja, nooruke Toni Gilmour, oli täiesti võimeline tegelema tavaliste igavate lahutusasjade ja kadunud lemmikloomadega, mis büroole leiva lauale tõid.

Agatha oli reserveerinud endale toa ühes Korsika lõunaosas asuva Porto Vecchio hotellis. Guugeldanud, sai ta teada, et tegemist on vana, Genova vabariigi aegse linnaga, kus talvised temperatuurid on kuuekümnne kraadi kandis Fahrenheiti* järgi.

---

* Umbes +15 °C. (*Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*)

Ta jõudis hotelli hilja, sest takso leidmine Figari lennujaamas oli võtnud üle tunni. Agatha ei jõudnud ära oodata jõulude tähistamist vähiroogadega. Ei mingit kalkunit.

Hotelli vastuvõtus tervitati teda sõnadega: „Näen, et olete toa broneerinud kolmeks nädalaks. Mispärast?”

Agatha oli hämmastunud. „Mispärast? Mul on puhkus.”

„Aga mida te tegema hakkate?” küsis administraator. „Enamik poode ja restorane on kinni. Autot teil ei ole. Taksosid on liikvel vähe ja need, mis on, ei armasta lühikesi otsi.”

„Ma mõtlen selle üle,” vastas Agatha väsinult. „Mul on kõht tühi. Kas teil restoran on?”

„Ei, aga kui lähete hotellist välja, pöörate paremale ja siis vasakule, jõuate üles kindluse juurde, kus on paar restorani.”

Agatha jättis pagasi hotelli ja asus piki järsku tänavat üles kindluse poole ronima. Jõulukaunistused oli kauneimad, kui ta eales näinud oli, kuid tänavad inimtühjad. Vana kindluse keskel asuva väljaku ääres oli kaks avatud restorani ning keset väljakut liuväli, kus mehed parajasti jääle vett valasid, et see ööga külmuks. Agatha läks veel rohkem tujust ära. Ta ei olnud arvanud, et Korsikal üldse kunagi nii külm on, kui jäätumiseks tarvis.

Ühe restorani ees oli soojendusega ala suitsetajate jaoks. Naine võttis istet ja tellis õhtusöögi, mis ei kujutanud endast midagi erilist, aga maksis nelikümmend kaks eurot. Tänu naela kursi langusele läks see talle maksma täpselt nelikümmend kaks naela.

Agatha istus, pahvis sigaretti ja kaalus, kas rentida auto või mitte. Probleem oli selles, et ta polnud parkimises eriti osav.

Õigupoolest oli tema jaoks ideaalne variant see, kui vabale kohale oleks mahtunud lausa raskeveok. Autod, mida ta siin parkimas nägi, seisid tihedalt üksteise kõrval. Kuidas ometi pääsevad nad liikuma, ilma et mõlgiksid korralikult ära kõik oma lähinaabrid?

Agatha ei tahtnud endale tunnistada, et sõit Korsikale võis viga olla. Veel vähem tahtis ta naasta koju ning öelda, et oli toimunud rumalasti. Ei, nii ei lähe – tal on tarvis end vaid korralikult välja magada ja kõik laabub.

Naine rühkis läbi inimtühjade tänavate tagasi hotelli, tänavalaternate ümber kumamas jõulukaunistuste kuldne helk.

Järgmine päev oli päikeseline. Pärast maitsvat hommikusööki küsis Agatha teed sadamasse, kus – ta oli selles kindel – peab ometi leiduma hõrke mereande. „Kindluse juurest läheb otsetee,” vastas administraator, „aga see on hirmus järsk.”

Agatha põletikulisest puusaliigesest käis läbi terav valusööst. „Aga maanteed mööda?” küsis ta. „Kui kaua see võtaks?” „Poole tunni ringis.”

Niisiis asus Agatha teele. Ja kõndis ja kõndis ja kõndis, kuni umbes pooleteise tunni pärast leidis end sadamast. Üks restoran oligi avatud, kuid vähke seal ei pakutud. Naine tellis lõheprae, mõeldes endamisi, et kodus Inglismaal oleks ta saanud selle suurema otsimiseta. Pärast einet palus ta ettekandjal endale takso tellida. Paraku selgus, et ükski takso ei taha teda peale võtta. „Nad eelistavad tavaliselt pikki otsi, ühest linnast teise,” selgitas ettekandja.

Niisiis otsustas Agatha jalgsi üles kindluse juurde minna. Tee oli uskumatult järsk. Ühel hetkel oleks naine võinud

vanduda, et see vahib talle otse näkku. Puus valutas tugevasti ja kogu tee üles ähkis ta kõigest hingest. Kindluseväljakule jõudnud, vajus Agatha ühes restoranis toolile ning tellis õlut. Ta võttis välja sigaretipaki ja pani siis uuesti ära. Hing oli alles ülesronimisest kinni.

„Siit tuleb minema saada,“ mõtles naine. „Bonifacio olevat imekaunis. Kuradile, rendin auto ja sõidan sinna. Sealt saab kindlasti vähke.”

Hotellis tagasi, uuris ta sülearvutist Bonifacio kohta lähemalt. Võis lugeda, et sadam on eksklusiivne ja peen ning seal on palju häid restorane. Sadama kohal kaljul asub vana kesk-aegne linn. Paistis, et enamik hotelle oli küll suletud, aga ta leidis ühe, mis tundus paljulubav, ja reserveeris sinna toa, öeldes ettevaatlikult, et ei tea, kui kauaks jääb.

Järgmisel hommikul, kui Agatha rendiautoga ära sõitis, rõõmustas teda tühi tee ja asjaolu, et Bonifaciosse näitasid selged viidad. Päike kerkis järjekordse kauni päeva alguses kõrgemale ja autoga märke tüürides tundis naine end õnnelikuna. Kõik läheb korda.

Kohapeal selgus, et hotell asub linnast väljas. Agathale anti hotelli territooriumil väike majake, see oli nagu muinasjutuloss, vanadest kividest ja punase kivikatusena. Majas oli ruumikas elutuba, magamistuba ja hiiglasliku vanniga vannituba. Hotellis pakuti ainult õhtusööki, niisiis pakkis Agatha asjad lahti ning sõitis sadamasse.

Enamik restoranidest oli suletud. Agatha saabumisest möödunud lühikese aja jooksul oli taevast tumedaks tõmbunud, sadamas painutas jäine tuul palmipuid ning laulis kai ääres ankrus seisvate jahtide vantides. Agatha lõunastas ühes

vähetest avatud restoranidest. Toit oli hea, aga vähke polnud siingi. Olles otsustanud vanalinna vaadata, sõitis naine sinna ning leidis end peagi hirmus kitsaste tänavate labürindist. Mitu korda oleks ta äärepealt auto ära kraapinud. Mitu korda eksis ta peaaegu ära, enne kui leidis viimaks kergendusohkega tagasitee sadamasse. Vihm peksis vastu tuuleklaasi. „Käige te kõik kuradile,” karjus Agatha vaenulikele loodusjõududele. „Mina lähen koju.”

Selleks ajaks, kui Agatha Charles De Gaulle'i lennujaama jõudis, oli tal kurk valus ja ta kirus, et peab seekord lendama terminalist E2 varasema 2F asemel. Terminal oli tohutu suur ja ajas segadusse, *check-in* täiesti kaootiline. Ainus helgem hetk oli siis, kui kotte kontrolliv turvamees tema passi näha küsis. Mees silmitses fotot. „See, *madame*,” ütles ta, „on ühe kauni naise foto ja praegu olete te veel kaunim.”

Agatha, kes oli prantslaste flirdiga harjunud, vastas: „*Monsieur*, selline kompliment nii kena mehe suust nagu teie lausa paneb mind ennast kaunina tundma.” Mees naeratas, kõik turvakontrollis viibijad naeratasid ja Agatha lõi särama. Kas pole prantslased oivalised, kui asi flirti puudutab, mõtles ta. See oskus läks meil, brittidel, kaduma kohe, kui ilmusid antibeebipillid. Proovid kodumaal mõne mehega flirtida ja ainus, mis sa vastuseks saad, on, et aitab jamast, asume asja juurde.

Birminghami lennuki pardavärv asus keldrikorruusel. Siis pandi reisijad bussi peale, millel läks lennukini jõudmisega nii kaua, et Agatha mõtles: huvitav, kas me sõidame Calais'sse välja.

Carsely poole sõites leidis naine, et võib ka siin, kodus, jõule ignoreerida, täpselt niisama edukalt kui Korsikal. Automaatselt otsis Agatha pilk siiski jõulupuud kirikutorni tipus. Jõulupuud ei olnud. See üllatas Agathat väga. Igal aastal särasid kogu ümbruskonna kohal neljakandilise kirikutorni tipus seisva Carsely jõulupuud. Naine tegi ringi ümber küla väljaku. Ka siin polnud tänavu jõulupuud, mis oli detsembris alati keset väljakut seisnud, puudusid ka üle peatänavat tõmmatud jõulutuled.

Agatha kehtas mõttes õlgu. Nähtavasti tuli külarahvas mõistusele ja neil sai kommertslikust jõuluaegsest tingeltangelist kõrini. Siiski, vaevalt küll saab kommertslikkuses süüdistada kirikut. Siis ei teadnud naine veel, et selle veidra jõulupimeduse taga on üks mees – mees, kes peagi toob Cotswoldi surma ja õudu.

See kõik oli alanud päev pärast Agatha ärasõitu Korsikale. Vikaar Alf Bloxby oli roninud koos kahe turske abilisega mööda järsku treppi kirikutorni, jõulupuud kaenas. Nad otsisid parajasti välja tornikatuse all kastis hoitavaid köisi, millega puud kinnitada. Siis kostiski alt, torni viiva ukse juurest hüüatus: „Jätke järele!”

Alf pööras üllatunult ringi. Hüüdjaks osutus härra John Sunday, Mircesteris paikneva Tervise ja Turvalisuse Ameti töötaja.

„Te ei tohi seda puud üles panna,” teatas too. „See on üldisusele ohtlik. See võib alla kukkuda ja keegi võib surma saada.”

Härra Sunday oli lühike jässakas mehike tigeda näo ning halliseguste juustega.